

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל אביה ענאקי ז"ל

בן אורית ועמנואל

נולד בירושלים

בתאריך כ"ד בניסן תשנ"ג, 14/4/1993

התגורר בירושלים

התגייס במרץ 2014

שרת הנדסה קרבית

נפל בעת שירותו

בתאריך י"ז בכסלו תשע"ו, 29/11/2015

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 8 שורה: 4 קבר: 1

הותיר אחריו הורים, אחים ואחיות

בן 22 בנפלו

קורות חיים

בנם של אורית ועמנואל. אביה נולד ביום כ"ד בניסן תשנ"ג (14.4.1993) בירושלים.

ילד שלישי להוריו, אח של הודיה, שירה, איתאל, אלקנה ואביטל.

אביה היה תינוק יפהפה וחייכן והקרין אור על סובביו. כבר מגיל צעיר ניכרו בו הסקרנות, היצירתיות והחוש הטכני המפותח. לפני שניגש לשחק בצעצועיו, נהג לפרקם כדי לגלות כיצד הם בנויים.

אביה גדל בירושלים ולמד במוסדות חינוך דתיים בשכונת רמות – בבית הספר היסודי

"נועם" ובחטיבת הביניים "נועם". בהמשך למד בישיבה התיכונית "חיצים" באיתמר

וב"מניפה-יצהר". הוא היה ילד חברותי, נער חביב, ומתבגר נעים שיחה ואכפתי.

בגיל שתים-עשרה, לאחר שעות הלימודים, נהג לצפות בעבודת בעל חנות האופניים. מאוחר

יותר הצטרף אליו אביה ועבד שם בחופשות, תיקן והרכיב.

בשיעורים השבועיים של שירת הפיוטים, התגלה קולו המיוחד ונחשף החוש המוזיקלי

שניחן בו; כישרון זה התחדד משבוע לשבוע. בשנות נערותו למד לנגן בתופים, והופיע

בחגיגות בשומרון עם חברים ועם אחיו איתאל במסגרת המשפחתית.

אביה אהב את הארץ וטייל בשביליה. בואדי רמות נשם אוויר הרים ומצא לעצמו מנוחה

ורוגע בשקט ובנוף. מגיל צעיר הרבה לטייל בין גבעות השומרון. כשגדל ולמד בישיבת

"חיצים", ביקר בכל מעיינות האזור.

אביה אהב מאוד את משפחתו ובעיקר היה קשור לאימו, ממנה למד את אהבת הבישול. בידי הזהב שלו שימש יד ימינו של אביו.

במלאות לו שש-עשרה, עבר אביה משיבת "חיצים" בה למד, למסגרת הלימודית "מניפה-יצהר" שאפשרה לו לשלב בין למידה לעבודה. אביה עסק בעיקר בעבודות בניה, בהן היה מוכשר בצורה בלתי רגילה. בתקופה זו התגורר בקרוואן באחת הגבעות עם חברים נוספים מ"מניפה". לאחר שסיים את הלימודים במסגרת זו הלך והגשים את חלומו, בניית אוהל מושקע ומאובזר בישוב האהוב עליו אש קודש אשר בבנימין.

בפיוטי השבת ליד השולחן סלסל אביה בקולו המיוחד, ולהשלמת התכנית האמנותית השמיע חיקויים, סיפר בדיחות, סיפורים לא שגרתיים וחוויות מרתקות. הוא שפע הומור וכולם התפקעו מצחוק. גם לאחיינים הציע תכנית בידור ובה תיאטרון בובות וסיפורים פרי דמיונו. הם אהבו אותו כל כך וחיכו לבואו, יחד השתובבו ושיחקו. אביה נתפס בעיניהם כל יכול, שופע חיוניות ואהבה.

אביה הנמרץ שילב בין עבודה בבניין לבין לימודי הבגרות בישיבת "חיצים". עבודת הכפיים נעמה לו, והוא עבד בחריצות ללא מנוח והתמסר לכל תפקיד שקיבל על עצמו. מלבד בנייה, עסק בהפקת שמן זית, ביקב ובכל עבודה שתרמה לבניין השומרון ולפיתוחו. מעסיקיו אהבוהו בזכות מחויבותו ובזכות העובדה שמעולם לא ויתר לעצמו. הם סמכו עליו בלב שלם והטילו עליו אחריות כבדה, הרבה מעבר לנדרש בדרך כלל מבחור צעיר. בכל גבעה ובכל פינה באזור טבע את חותמו, ורכש עוד ועוד חברים, מכל הגוונים ומכל המגזרים. נר לרגליו הייתה אהבת האדם באשר הוא, כאשר הפנימיות היא החשובה בעיניו ולא המראה החיצוני או האמונות.

"ענאקי, איזה אהוב היית. לכל מקום שהגעת הכנסת אור גדול," סיפרו חבריו לעבודה. "החיוך הזה, שאף פעם לא ירד לך מהפנים. תמיד כשהגענו לעבודה ביקב של פסגות וראינו אותך שם עובד במטבח – היינו רגועים. תמיד היית אומר כן לכולם, ורק מחפש איפה צריכים עוד עזרה. היה לך ראש גדול, עוזר לכולם בכזאת פשטות ושמחה. ... תמיד הזמנת את כולנו לאש קודש ורצית שנבקר ונשב ונגנן ובעיקר – שיהיה שמח. השרית אווירה של שמחה וקלילות בכל מקום שהיית."

בשבעה כתבו ידידותיו לאה, איילת וחיננית: "ענאקי, אח יקר שלנו ונשמה טובה, הכרנו אותך בעבודה כשהיינו צעירות. התחלנו לעבוד ביקב כמלצריות וישר לקחת עלינו חסות, דאגת לנו כמו אח. תמיד היית שם בתוך המטבח, מנהל הכול מאחורי הקלעים, שואל אם הכול בסדר, דואג עד הפרט האחרון שאנחנו מרגישות טוב ושמחות, ואם לא – היית דואג שיעלה לנו החיוך. כבר עזבנו את העבודה, גדלנו, כל אחד הלך לדרכו וכמובן ששמרנו על קשר. כי איך אפשר שלא? תמיד הזמנת אותנו. אין סיכוי שנעבור בכביש ולא נקפוץ לקפה או לארוחת ערב. קראנו לאוהל שלך ואחר כך לבית – 'האוהל של אברהם אבינו', כי כזה היית, מכניס אורחים ודואג שירגישו בבית. ... עכשיו, כשאנחנו בבית הוריד, אנחנו מבינות מאיפה הגיעה הכנסת האורחים, הלבביות והנשמה הגבוהה."

לאחר שסיים שתים-עשרה שנות לימוד הצטרף לשנה למכינה הצבאית "ארזי הלבנון" בראשות הרב זאב שרון.

בשל אהבתו לאדמת הארץ ולכל הקשור למכניקה – נמשך להנדסה קרבית וחלם להתגייס לצה"ל כמפעיל צמ"ח (ציוד מכני הנדסי). בשל משקלו הכבד נקבע לו פרופיל נמוך ולא התאפשר לו להגיע לתפקיד שרצה. אך אביה לא ויתר ובתוך חמישה חודשים מרגע שיצא מלשכת הגיוס, השיל מעליו כחמישים קילוגרם. הוא הציב לעצמו יעד, חתר אליו והשיגו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הוא היה מלא מוטיבציה, במיוחד כשמדובר באהבת הארץ ושמירה על ביטחונה. לא היה מאושר ממנו כשהתגייס לצה"ל ב-18 במרס 2014, והיה ללוחם בהנדסה קרבית. אביה החל את שירותו בגדוד "להב", ולאחר ארבעה חודשים יצא לקורס צמ"ח שלב 07 וסיים אותו בתור חניך מצטיין.

סגן-אלוף אדיר ריינס מפקד היחידה תיאר את תפקידו ואת תיפקודו: "אביה שובץ במחלקת שומרון בפלוגת הצמ"ח של אוגדת איו"ש (אזור יהודה ושומרון). במסגרת זו היה שותף לפעילות מבצעית ענפה שעסקה בהגנה על התושבים. המחלקה פעלה לילות כימים בבניית תשתית מבצעית, מוצבים, בפריצת צירים, במיגון הלוחמים ובהריסת בתי מחבלים. במרס 2015 יצא אביה לקורס צמ"ח מתקדם אשר הקנה לו יכולות מקצועיות נוספות. הוא הוביל מבחינה מקצועית, מוכשר וחרוץ, איש עמל וראשון להתנדב לכל משימה. התברך בידי זהב, ניחן בחוש טכני והשכיל לבנות, לתקן ולהפיח רוח בכל דבר שנגע בו. אביה ניחן בנשמה גדולה וביכולת נתינה אינסופית. הוא היה אדם נעים הליכות, אוהב ואהוב על חבריו ועל הבריות בכלל. בזכות כישוריו ותרומתו נבחר בראש השנה תשע"א למצטיין חטיבת שומרון."

אביה היה לאחד המפעילים המוכשרים בפלוגה. הוא עבד על באגרים, על די-9 ועל שאר הכלים הכבדים כאילו נולד לתוכם. מפקד המחלקה כתב בחוות דעתו: "אביה הינו חייל דומיננטי ואהוב על ידי כל המחלקה וכל הפלוגה. ... תמיד יחשוב על חברו לפני צרכיו האישיים. ... נכון לעזור לחבריו להשתפר ולהתקדם. לחייל אין בעיות משמעת כלל ומפקדיו צופים שיתקדם בצבא וימשיך כמנהל עבודה בתחום הצמ"ח."

גם ביישובו אש קודש היה אהוב על כולם בחיוכו הכובש. בחור עניו, צנוע, חרוץ, טוב לב ומעשי מאוד. הוא דאג לכולם והיה בן בית אצל כל משפחות היישוב. הילדים אהבוהו כי נהג להניפם באוויר, לספר להם על שירותו הצבאי ולשחק עימם. אפילו כשחזר משבועות ארוכים בצבא, ראשית פנה לילדי היישוב ודרש בשלומם.

על ביתו באש קודש הציב דגל של הנדסה קרבית. המינהל התריע לפני הריסת המבנה הארעי שנבנה שלא כחוק על אדמות סקר, וכדי להימנע מעימות, הרס אביה את המבנה במהלך חופשתו.

בעת שירותו הצבאי התקדם אביה לדרגת סמל. חבריו קראו לו "ענקי" אם כי העדיף שיקראו לו אביה. הוא חלם לטייל בהודו על אופנוע, עם חברו, ואולם חלומותיו נקטעו באיבם.

כחודש לפני מותו, באותו המקום שבו נהרג, ראה אביה אזרח בנשק שלוף ובקבוק תבערה בוער לידו, מחוץ למכונית שנפגעה. הנהג סיפר שזורק הבקבוק פנה לאחת הסמטאות ונכנס לתוך מוסך בחאווירה. אביה וחבריו למחלקה היו בדרכם הביתה, אבל נכנסו לסמטה כדי לעצור את הזורק ולמנוע פגיעה בעוד מכוניות. בעל המוסך הכחיש קשר לזורק בקבוק התבערה וניסה לגרשם בכוח. בהמשך גם ניסה לחטוף את הנשק לאחד החיילים והשמיע איומים וקללות. במהלך האירוע הגיעו מפקד פלוגת גבעתי ומפקד הגדוד בגזרה והאשימו את החיילים שאין בסמכותם להיכנס למוסך ולחפש את זורק בקבוק התבערה כיוון שלא היו בתפקיד. הם הואשמו בקטטה ובהפרת הסדר, והאירוע הועבר לחקירת מצ"ח; אביה וחבריו היו עלולים להישפט.

בארבעת הקילומטרים של הכביש העובר בכפר חווארה, נוהגים התושבים במהירות והולכי רגל צועדים על הכביש; הצמתים אינם מוסדרים לכניסת משאיות. בבוקר יום ראשון ה-29 בנובמבר 2015 מיהר אביה לבסיסו. משלא מצא מי שיוכל להסיעו, החליט לצאת על האופנוע של חברו.

כשנהג בכביש 60, בתוך כפר חווארה בשומרון, החליק אביה עם האופנוע והתנגש באוטובוס; רכב שעבר ממול דרס אותו. אנשי ההצלה מצאוהו מחוסר הכרה, בלי דופק ובלי נשימה, והוא סובל מפגיעה רב-מערכתית קשה. בסיוע כוח רפואה צבאי בוצעו בו פעולות החייאה מתקדמות אבל פציעותיו היו קשות מאוד, וכעבור זמן קצר נאלץ רופא צבאי לקבוע את מותו בשטח.

אביה נפל בעת שירותו ביום י"ז בכסלו תשע"ו (29.11.2015). בן עשרים ושתיים בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, ירושלים. הותיר הורים, שלוש אחיות ושני אחים.

הלווייתו נערכה בחצות הלילה, ולמרות זאת ליווהו המונים בדרכו האחרונה וחלקו לו כבוד אחרון. במהלך השנה הראשונה פקדו רבים את קברו, כל אחד השאיר שם את חותמו. מותו פער חלל עמוק בקרב בני משפחתו שאהבו אותו כל כך והעריצו אותו, וכן בקרב חבריו הרבים. שמחת החיים והצחוק נגנזו.

אביו אמר בהספידו את בנו: "גרת באש קודש ועם אש קודש הלכת." גיסו יוחאי בנינו סבר כי הקהל המגוון שהגיע להלוויה – דתיים, חילוניים, חרדים וברסלבים – שיקף את גודל דמותו ואת ייחודו של אביה: "אביה היה נשמה מיוחדת. חבר של כולם, אוהב אדם באשר הוא, לא מושפע מחיצוניות או מקודים חברתיים, רואה ללב האדם ללא התייחסות למעטפת החיצונית. בשכנות למשפחתו של אביה גר זוג מיוחד, שסבלו מדי פעם מהצקות של אנשים בשל מיוחדותם ואביה תמיד גונן עליהם, שאל לשלומם והיה משמח אותם. הוא התחיל להזמין אותם מדי ערב שבת אל הבית והדבר הפך למנהג של קבע בזכותו, עד היום הם מגיעים אלינו מדי ערב שבת. אביה דגל בחיבור פנימי לדברים שעשה; גם בצבא ביקשו ממנו ללכת למסלול נחשב יותר בתחום הפיקודי, אך לא עניין אותו מה נחשב בעיני אחרים ואיך החברה רואה את הבחירות שלו. הוא היה נאמן לעצמו ולדרך שבה היה מבצע את בחירותיו, ולכן הוא התעקש ללכת לשרת בצמ"ה, זו הייתה מטרתו. מהרגע שבו התגייס הוא נשם את הכלים וחי אותם. ... אביה הותיר לנו שני ערכים חשובים, האחד הוא אהבת הארץ – ליהנות משבחה של הארץ, מהמעיינות, מההרים, מהירוק ומהצחית; והשני – לאהוב כל יהודי באשר הוא. להתעלם לחלוטין מחיצוניות ולהסתכל היישר לתוך נשמתו של האדם."

במכתב התנחומים כתב רב-אלוף גדי איזנקוט: "מפקדיו מספרים כי הפגין רצון עז לשרת ולתרום מתוך אמונה בצדקת הדרך. אביה מילא את משימותיו תוך גילוי אומץ, מקצועיות, חריצות ומסירות. אביה תואר כאדם חייכן, מלא מרץ ושמחת חיים, שפעל על פי ערכי אהבת האדם והארץ. בשל כל אלה ועוד, היה מוערך ואהוב על הסובבים אותו. דואב הלב על מותו של אביה בטרם עת. בטוחני כי דמותו תאיר את דרכם של מפקדיו וחבריו. זכרו יהיה נצור בליבנו תמיד."

הרב יעקב אידלס משיבת "חיצים" ספד לו: "אצל אביה הכול היה ענקי – הלב, השמחה, הטוב, האידיאליסטיות, הנתינה, כוח הרצון. ענקי ונקי. לב טהור, יושר פנימי וחיצוני. אהבתי אותך, כאבתי את לכתך."

"אחי החייל האמיץ", נפרד ממנו חברו מבית הספר היסודי, ארנון משה. "היית הכי שמח, מאושר, בעל שמחת חיים, חזק נפשית, רוחנית וגופנית. בעל המידות, האש קודש. לא סתם גרת שם. אדם צנוע ונדיב."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ישי, חברו מאש קודש, כתב: "הותרת חלל עצום. בשמחה שהייתה לך, בחיוכים, בעזרה, ברגישות שלך. היית רגיש ומרגיש כמו דוד המלך. חזק וחסון כשצריך, ומבפנים ידעת להיות בהכנעה גמורה. אביה אהובי, נעמת לי מאוד בחיידך, זכיתי לראות אותך בשעתך האחרונה, להיות ביחד, במחיצתך, לעזור בדברים שאהבת."

חברו פיני הוסיף: "זו הייתה משמעות חיידך, ככה חיית וככה הלכת. בדם ויזע נלחמת את מלחמת הקודש, בדם ויזע בנית את ביתך ומשכנך באש קודש. ולא התייאשת. הרסו לך ובנית שוב ועוד פעם ועוד פעם. את ליבך השארת במקום ההוא ואת רוחך פיזרת בכל הארץ. ... את דרך חיידך השארת לנו שביל פירורים, ולנו נשאר רק לעקוב אחריך."

זיו אהרון חברו כתב דברי פרידה בשם מחלקת הצמ"ה של אביה: "בן אדם ענק, מוערך ואהוב. ... אין לי דרך להסביר את החוסר שלך. החבר'ה במחלקה שבורים, מתגעגעים אליך, כל דבר במחלקה מזכיר אותך. כל דבר חתום על שמך. תקופה ארוכה עברנו ביחד. ... היית בשבילנו הלב, הרוח, הכול. לא אשכח את שמחת החיים שלך, את הדרך שהיית הולך בה, איך כל דבר שנגעת בו הפך לזהב. סיפור החיים שלך כל כך קשה ומשמעותי, ולראות אותך מחיידך ואומר 'הכול בסדר, בוייה'... אוהב אותך ולעולם לא נשכח."

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)